

[Kai Dige Bach]

teten er jo, at det ikke kan lade sig gøre at om-danne alt overarbejde til nye stillinger, ikke engang gennem tvang eller lovgivning. Forslaget er et teoretisk tankespind og tager alt for lidt hensyn til den dynamiske virksomhed, at der for en stor dels vedkommende er tale om mindre virksomheder, at der kan være travle og stille perioder, og at der som regel kræves en specialviden og erfaring, som gør, at man ikke kan komme lige ind fra gaden og i en kortere periode løse en arbejdsopgave tilfredsstillende.

Man kunne jo passende afprøve ideen ved at lave et eksperiment her på Christiansborg. Man skal bare ansætte nogle til at fortsætte midt i en ministers eller ordførers tale og bede dem om at føre tankeprocessen videre. Det er ikke nemt, det er nærmest umuligt.

Endelig indebærer forslaget, at man griber ind i den frihed, arbejdsmarkedets parter har til at aftale nye overenskomster, endda før de rigtig er kommet i gang. I Det Konservative Folkeparti mener vi, at det er bedst, at vi overlader det til parterne på arbejdsmarkedet at aftale de regler, som skal gælde på området. Folketinget kender jo ikke forholdene på den enkelte arbejdsplads, det gør kun parterne selv. Vi vil imidlertid gerne opfordre til, at man på den enkelte arbejdsplads overvejer, hvorvidt det er muligt at forøge arbejdsstyrken i sammenhæng med de overarbejdspekler, der eventuelt måtte være.

Det Konservative Folkeparti kan ikke tilslutte sig forslaget, om end intentionerne kunne være gode nok. Vi tror ikke, at mirakelkure kan løse arbejdsløshedsproblemet, men derimod, at vi kan få flere i beskæftigelse gennem en ihærdig og langvarig indsats, især i virksomhederne, men også hos arbejdsmarkedets parter og i det politiske system.

Helge Sander (V):

Hr. Kai Dige Bach havde en ironisk bemærkning om, at man skulle fortsætte dér, hvor kollegaen slap, hvis vi skulle afprøve forslagets ideer i Folketinget. Det er lige før, det kunne lade sig gøre, for det første punkt i mit talepapir er det samme, som hr. Kai Dige Bach sluttede med, nemlig at Venstre meget gerne vil slå fast, at dette spørgsmål vedrører arbejdsmarkedets parter, og at det er her, det hører hjemme.

Så kan jeg passende fortsætte med at sige, at vi har selvfølgelig også nogle andre problemer, men vores helt afgørende hovedmelding er, at det må være arbejdsmarkedets parter, som tager sig af de spørgsmål, der drejer sig om arbejdstid.

Men vi er også meget opmærksomme på de praktiske vanskeligheder, som er forbundet med forslaget. Nu skal SF jo have, hvad SF tilkommer, man påpeger jo selv, at det ikke kan føres 100% ud i livet, men vi tror alligevel ikke på det, selv om man ville forsøge efter bedste evne. I hvert fald tror vi, at man ville blive meget, meget skuffet, hvis man ser på den beskæftigelsesmæssige effekt af sagen. Det har jo vist sig nogle steder, hvor man har prøvet noget lignende, at af forskellige grunde kommer der ikke nær alle de mange ledige i job, som man forestillede sig. Og den konsekvens, jeg måske frygter allermest, hvis man gennemfører dette firkantede forslag, er, at man simpelt hen risikerer at nedsætte den samlede produktion, fordi der ikke findes tilstrækkelig kvalificeret erstatning for dem, der ikke må tage overarbejde. Det var bl.a. den situation, hr. Kai Dige Bach forsøgte at illustrere ved at henvise til vores egen arbejdsplads.

For øvrigt er vi jo altid meget flinke og interesserede i at sammenligne med det øvrige Europa, og på dette område må vi sige, at netop Danmark har en forholdvis ringe mængde overarbejde, sammenlignet med de øvrige EF-lande. Det ændrer ikke ved, at hvis arbejdsmarkedets parter kunne finde frem til løsninger, som reducerer antallet af overarbejdstimer, ville det være særdeles velkomment, især hos regeringspartierne medlemmer og ikke mindst arbejdsministeren, fordi det ville medføre en mindre udgift til dagpenge osv.

Intentionerne i forslaget er gode nok, men vi tror som sagt bare ikke, at teori og praksis rigtig hænger sammen. Hvis jeg til slut skulle prøve at illustrere det, vil jeg gøre det ved at henvise til, at SF mener, at der kan skabes 43.500 job, hvis man 100% kunne omsætte teori til praksis. Man siger selv, at det ikke kan lade sig gøre, men at der reelt nok kan skabes 20.000 job. Vi bliver nødt til at sige, at vi hverken kan acceptere model 1 eller 2, vi bliver nødt til endnu en gang at fastslå, at Venstre mener, model 3 er den rigtige. Det er ikke nødvendigvis en nulløsning, men arbejdsmarkedets parter skal